

РИК РИЪРДЪН
МАГНУС
ЧЕЙС
и БОГОВЕТЕ на АСГАРД

КОРАБЪТ НА МЪРТВИТЕ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Ship of Dead*

Text copyright © Rick Riordan, 2017
Permission for this edition was arranged
through Galt and Zacker Literary Agency

Превод Александър Драганов
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София 2017
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-1935-9

*На Филип Хосе Фармър,
който ме запали по историята
с поредицата „Речен свят“.*

ГЛАВА ПЪРВА

ПЪРСИ ДЖАКСЪН ОПИТВА ДА МЕ УБИЕ

– Опитай пак – каза ми Пърси, – този път, без да умираш. Застанал върху мачтата на бойния кораб „Конституция“* и загледан към пристанището на Бостън, намиращо се на шейсет метра под нас, ми се искаше да мога да се защита като лешояд. Тогава щях да повърна върху Пърси Джаксън и да го накарам да се махне. Последния път, само преди час, когато ме накара да опитам да скоча по подобен начин, строших всичките си кости. Моят приятел Алекс Фиеро ме отведе до хотел „Валхала“ точно навреме, за да умра в леглото си.

За беда, бях айнхери, един от безсмъртните воители на Один. Не можех да умра завинаги, стига да не издъхнех извън границите на Валхала. Затова половин час по-късно се събудих като нов. И сега бях готов за още мъчения.

Ура!

– Това наистина ли е необходимо? – попитах.

* Дървена фрегата, кръстена от Джордж Вашингтон на Американската конституция, най-старият кораб на света, който все още плава. – Б. пр.

Пърси се облегна срещу такелажата с развята от вятъра черна коса. Изглеждаше нормален – с оранжева риза, джинси и износени бели маратонки. Ако го зърнеш на улицата, изобщо няма да си кажеш: „Я виж, син на Посейдон!“.

Нямаше ципи, нито ципи на пръстите. Само очите му бяха морскозелени. Предполагах, че в момента лицето ми е със същия цвят. Единственото странно нещо около Джаксън бе татуировката от вътрешната страна на ръката му – тризъбец, тъмен като обгорено дърво, а отдолу бяха изписани буквите SPQR. Каза ми, че означават Sono Pazzi *Quelli Romani* – „Тези луди римляни“.

Не бях сигурен дали се шегува.

– Виж, Магнус – каза ми той, – ще плаваш през вражеска територия. Много морски чудовища, богове и още кой знае какво ще опитат да ти видят сметката, нали?

– Ами да.

С което исках да кажа: „Моля те, не ми напомняй. И ме остави на мира“.

– По някое време – каза Пърси – ще те изхвърлят от кораба. Може би от толкова високо, колкото сме сега. Трябва да знаеш как да оцелееш след удара, да не се удавиш и да се върнеш на повърхността, готов за бой. Няма да е лесно, особено в студена вода.

Знаех, че е прав. От това, което бе разказала братовчедка ми Анабет, Пърси бе преживял дори по-опасни приключения от моите. А аз живеях във Валхала и умирах поне веднъж на ден. Но колкото и да оценявах, че е дошъл чак от Ню Йорк, за да ме учи как да се давя, вече бях се уморил от провалите си.

Вчера бях изяден от голяма бяла акула, задушен от гигантски калмар и нажилен от хиляда разгневени медузи. Погълнах няколко литра морска вода, опитвайки да задър-

жа дъха си, и установих, че под вълните съм също толкова нескопосан боец, колкото и на сушата.

Тази сутрин Пърси ме разведе около старото корито, за да ме научи на основите на корабоплаването и навигацията. Аз обаче все още не можех да различа задната мачта от високата палуба.

А ето че сега не можех и да падам отвисоко.

Погледнах надолу, където Анабет и Алекс Фиеро ме гледаха от палубата.

Алекс Фиеро вдигна палци нагоре. Поне така си мислех. От такава височина ми бе трудно да кажа.

Пърси си пое дълбоко въздух. Бе се отнасял търпеливо с мен досега, но вече виждах, че напрежението от уикенда започва да му се отразява. Когато и да ме погледнеше, лявото му око все потрепваше.

– Човек, всичко е наред – рече той. – Сега ще ти покажа отново. Започваш в позиция отвертка и разперваш ръце като орел, за да забавиш падането. После, точно преди да удариш водата, се изправяш като стрела, вдигнал глава, с пети надолу, изпънал гръб и стиснал задник. Последната част е много важна!

– Отвертка – казах аз. – Орел. Стрела. Задник.

– Точно така – отвърна Пърси. – А сега гледай!

Той скочи от мачтата и се понесе към пристанището в идеалната орлова форма. В последния момент се изпъна с пети към водата и я удари, като почти не предизвика и мехурче. След миг изплува и вдигна длани, все едно казва: „Виждаш ли? Фасулска работа!“

Анабет и Алекс изръкопляскаха.

– Хайде, Магнус! – викна ми Алекс. – Твой ред е! Дръж се като мъж!

Това май беше шега. През повечето време Алекс се иден-

тифицираше като жена. Днес обаче определено беше мъж. Понякога обърквах местоименията ù/му, а Алекс ми връщаше услугата, като непрекъснато ме дразнеше. Затова са приятелите.

– Ще се справиш, братовчедо! – извика Анабет.

Тъмната повърхност на водата под мен блестеше като полирано желязо, готово да ме сплеска.

Скочих.

Почувствах увереност за около половин секунда. Вятърът профуча край ушите ми. Разперих ръце и успях да не изпищя.

Добре, помислих си. Мога да се справя.

Точно тогава моят меч Джак реши, че е време да изскочи от нищото и да започне непринуден разговор.

– Хей, сеньор! – Руните по двуострия меч заблестяха. – Какво правиш?

Взе да махам с ръце, мъчейки се да застана вертикално преди удара.

– Не сега, Джак!

– О, ясно! Падаш! Знаеш ли, веднъж аз и Фрей падахме...

Преди да успее да продължи забележителната си история, паднах във водата. Студът ме вцепени – точно както бе предупредил Пърси. Потънах, парализиран за миг, с въздух, изкаран от дробовете. Глезените ме боляха, все едно съм отскочил от тухлен батут. Но поне не бях умрял.

Проверих дали съм ранен тежко. Когато станеш айнери, се научаваш да се вслушваш в болката си. Можеш да се тътриш смъртноранен на бойното поле във Валхала, да поемеш спокойно последния си дъх и да помислиш спокойно: „О, ето, значи, какво е усещането да строшат ребрата ти. Интересно!“.

Този път бе сигурно, че съм счупил левия си глезен. Дес-

ният беше само навехнат и щеше лесно да се оправи. Призовах силите на Фрей.

Топлина като от лятна слънчева светлина се разпростря от гърдите към краиците ми. Болката изчезна. Не лекувах себе си така умело, както другите, но почувствах как глезените ми заздравяват – все едно ято дружелюбни стършели пълзят под плътта ми, изтъкават отново сухожилията и изпъхват пукнатините.

По-добре, помислих си, докато плавах в студения мрак. Сега обаче има още нещо, което трябва да правя. А, да. Да дишам.

Дръжката на Джак ме дръпна за ръката като куче, което иска да привлече вниманието ми. Стиснах кожената дръжка и той ме извади над водата, измъкна ме от морето като същинска Дама от Езерото с реактивна раница. Приземих се и взех да пъшкам и треперя до приятелите си на палубата на старото корито.

– Леле – отстъпи назад Пърси, – това беше различно. Добре ли си, Магнус?

– Бива – рекох. Изграчих като настинала патица.

Пърси се загледа в блестящите руни по оръжието ми.

– Откъде се появи тоя меч?

– Здравсти, аз съм Джак! – каза Джак.

Анабет едва сподави писъка си.

– То говори?

– То! – възмути се Джак. – Моля ви се, госпожо, покажете малко уважение! Аз съм Сумарбрандер! Мечът на Ля-тото! Оръжието на Фрей! Съществувам от хиляди години и освен това съм мъж!

– Магнус – намръщи се Анабет, – като ми разказваше за вълшебния си меч, спомена ли, че говори?

– Май не. – Честно казано, не можех да си спомня.

Последните няколко седмици Джак бе сам и правеше това, което правят вълшебните мечове в свободното си време. Пърси и аз използвахме стандартните тренировъчни мечове от хотел „Валхала“ за спаринг. Не беше ми хрумвало, че Джак може да долети от нищото и да се представи. Пък и умението на Джак да говори бе най-малко странната му черта. Това, че знаеше наизуст всички песни от „Момчетата от Джърси*“, вече бе наистина шантаво.

Алекс Фиеро изглеждаше така, сякаш се мъчеше да не се ухили. Този ден носеше розово и зелено, както обикновено, макар да не бях виждал точно тези дрехи – кожени ботуши с връзки, извънредно тесни розови джинси, свободна ленена риза и вратовръзка на петна, разхлабена като гердан. С черните си тъмни очила и зелена коса на клечки сякаш бе слязъл от корица на музикален албум от новата вълна, публикуван около 1979-а година**.

– Дръж се вежливо, Магнус – рече той, – и запознай приятелите си с меча.

– Ами добре – отвърнах. – Джак, това са Пърси и Анабет. Те са полубогове, но от гръцкия вид.

– Хм – Джак не беше особено впечатлен, – веднъж срещнах Херкулес.

– Кой ли не го е срещал – измърмори Анабет.

– Точка за теб – призна Джак, – но предполагам, че ако сте приятели на Магнус...

Той замръзна, след което излетя от ръката ми и започна да обикаля Анабет. Острието му потрепваше, все едно души въздуха.

* Популярен мюзикъл, по който по-късно Клинт Истууд прави филм.

** Експериментална музика от края на 70-те и началото на 80-те години, в която се добавя електронно звучене, с което се отдалечава от традиционните жанрове рок и блус. – Б. пр.

– Но къде е тя? Къде криете хубавицата?

Анабет отстъпи към перилата.

– Хей, спокойно. Уважавай личното ми пространство!

– Дръж се прилично, Джак – каза Алекс. – Какво правиш?

– Но тя е някъде тук! – настоя Джак и отлетя до Пърси. – Аха! Какво криеш в джоба си, морски?

– Извинете? – попита Пърси. Изглеждаше малко притеснен от вълшебния меч, който кръжеше около кръста му.

Алекс свали тъмните си очила.

– Сега вече съм любопитен. Какво имаш в джоба си, Пърси? Мечът разпитвач иска да разбере.

Пърси извади от джоба си обикновена на вид химикалка.

– Това ли имаш предвид?

– БАМ! – рече Джак. – И коя е тази красавица?

– Джак – казах аз, – това е химикалка.

– Не, не е! Покажи! Покажи ми!

– Ами добре – Пърси свали капачката на химикалката.

Тя тутакси се преобрази в еднометров меч със сияйно острие от бронз, оформено като листо. В сравнение с Джак оръжието изглеждаше деликатно, почти нежно, но от начина, по който Пърси го държеше, не и съмнявах, че ще оцелее с него и на бойното поле във Валхала.

Джак насочи върха на острието си към мен, а руните му заблестяха в червено.

– Видя ли, Магнус! Казах ти, че не е глупаво да носиш меча си, замаскиран като химикалка!

– Джак, но аз никога не съм казвал такова нещо! – възразих аз. – Ти го направи!

– Вие двамата за какво си говорите? – вирна вежда Пърси.

– За нищо – отвърнах бързо. – Та това е значи прословутият Въртоп. Анабет ми е говорила много за него.

- За нея – поправи ме Джак.
- Мечът на Пърси е женски? – намръщи се Анабет.
- Очевидно – засмя се Джак.

Пърси се вгледа във Въртоп, макар от личен опит можех да му кажа, че не е възможно да отгатнеш пола на меч само като го гледаш.

- Знам ли – рече той. – Сигурен ли си?
- Пърси – намеси се Алекс, – уважавай пола ѝ.
- Добре тогава – съгласи се той, – просто ми е странно, че изобщо не съм знаел.

– От друга страна – добави Анабет, – едва миналата година разбра, че можеш и да пишеш с тази химикалка.

– Това беше удар под пояса, многознайке.

– Както и да е – прекъсна ги Джак, – важното е, че сега Въртоп е тук с нас, красива е и ме видя! Може би двамата бихме могли да се усамотим някъде, където да поговорим за... нещата, които вълнуват мечовете.

– Прекрасна идея – усмихна се Алекс. – Да оставим мечовете да се опознаят, докато ние обядваме, какво ще кажете? Магнус, ще можеш ли да хапнеш фалафел, без да се задавиш?

ГЛАВА ВТОРА

САНДВИЧИ С ФАЛАФЕЛИ ПО ПОРЪЧКА ЗА РАГНАРОК

Хапнахме на кърмата на задната палуба. Да, и аз се чувствам така с морската терминология.

След цяла сутрин провали имах усещането, че съм си заслужил кюфтетата от леблебия и питката, айряната и киселите краставички, както и лютия агнешки кебап. Анабет бе подготвила обед за пикника. Тя ме познаваше добре. Дрехите ми бързо изсъхнаха на слънце. Топлият бриз обляхваше приятно лицето ми. Яхти минаваха през пристанището, а над тях в синьото небе профучаваха самолети, които излитаха от летище „Логан“ за Ню Йорк, Калифорния или Европа. Цял Бостън сякаш нетърпеливо трептеше от енергия, подобно на учениците в класна стая, очакващи звънеца преди края на последния час, когато ще могат да излязат от града и да се наслаждават на хубавото време.

Аз пък исках да си остана.

Въртоп и Джак бяха се опрели на едно въже наблизко, дръжките им докосваха артилерийските перила. Въртоп се държеше като всеки неодушевен предмет, ала Джак непрекъснато я приближаваше, говореше си с нея, караше

острието си да блести в същия тъмнобронзов цвят като нея. За щастие, Джак бе свикнал да води монолози. Шегуваше се. Правеше комплименти. Хвалеше се какви важни персонни познава.

– Знаеш ли, веднъж с Один и Тор отидохме в една кръчма...

Въртоп с нищо не показва, че е впечатлена.

Пърси омете сандвича си с фалафели. Този тип не само умееше да диша под вода, но и да вдихва храната.

– Та – попита той, – вие кога отплавате?

Алекс вирна вежда към мен, сякаш искаше да каже: „Е, Магнус. Кога отплаваме?“

Стараех се да избягвам тази тема с Фиеро през последните две седмици, но без особен успех.

– Скоро – рекох, – не знаем накъде отиваме или колко време ще ни отнеме да стигнем дотам...

– Историята на живота ми – отбеляза Пърси.

– ...но трябва да открием огромния кораб на смъртта, управляван от Локи, преди да отплува около лятното слънцестоене. Пуснал е котва някъде между Нифлхейм и Йотунхейм. Смятаме, че ще изминем това разстояние за две седмици.

– Това означава – каза Алекс, – че вече трябваше да сме тръгнали. Готови или не, в края на седмицата отплаваме.

В тъмните ѝ очила видях отражението на собственото си разтревожено лице. И двамата знаехме, че изобщо не сме готови за Нифлхейм.

Анабет прибра крака под себе си. Дългата ѝ руса коса бе вързана на опашка. Върху тъмносинята ѝ риза бяха бе изписано с жълти букви: КОЛЕЖ ЗА ДИЗАЙН, СЪОБРАЗЕН С ОКОЛНАТА СРЕДА, БЪРКЛИ.

– Героите никога не са готови, нали? – попита тя. – Пра-

вим каквото можем.

– И обикновено успяваме – кимна Пърси. – Все още сме живи.

– Макар че ти все си търсиш бялата – сръга го Анабет. Пърси я прегърна и тя се облегна удобно на него. Той целуна русите ѝ къдрици.

От тази близост сърцето ми се сви. Радвах се да видя братовчедка си така щастлива, но това ми напомняше колко много неща зависят от борбата ни с Локи.

Двамата с Алекс вече бяхме умирали. Не можехме да остареем. Щяхме да живеем във Валхала до Деня на Страшния съд, стига да не ни убиеха преди това извън хотела. Най-доброто, на което можехме да се надяваме, бе да се обучаваме за Рагнарок, да отлагаме неизбежната битка колкото може повече векове и после, един ден, да се измъкнем от Валхала с армията на Один и да умрем в славна битка, докато Деветте свята около нас изгорят. Готино.

Но Анабет и Пърси имаха възможност за нормален живот. Вече бяха преживели гимназията. Според Анабет това бе най-опасният период за един гръцки герой. Наесен щяха да идат на колеж по Западното крайбрежие. Преживееха ли и това, шансът им да остарееят бе отличен. Можеха да живеят в света на смъртните, без да бъдат нападани от чудовища всеки пет минути.

Стига аз и приятелите ми да не допуснем Локи да спечели. Тогава светът – всички светове – щяха да свършат за две седмици. Но това е животът на героя. Напрегнат.

Смъкнах сандвича си. Дори фалафелът не успя да оправи настроението ми.

– А вие, сладури? – попитах. – Направо за Ню Йорк ли заминавате?

– Аха – отвърна Пърси, – ще гледам бебето довечера и

нямам търпение.

– Да – сетих се аз, – имаш нова сестричка, нали?

Още един живот, който висеше на косъм, помислих си, но съумях да се усмихна:

– Поздравления, човек. Как се казва?

– Естел. Кръстена е на баба. По майчина линия, естествено, не по линия на Посейдон.

– Харесва ми – рече Алекс, – старомодно и елегантно. Естел Джаксън.

– Естел Шарън всъщност – поправи я Пърси. – Пастро-кът ми се казва Пол Шарън. За фамилията не мога да помогна, но сестричката ми е страхотна. Има по пет пръста на всяка ръка и всеки крак. Както и две очички. На лицето, а не на краката, естествено. Пуска и лиги.

– Като брат си – отбеляза Анабет.

Алекс се разсмя.

Лесно можех да си представя как Пърси държи Естел на ръце и пее мелодията от „Малката русалка“. Но от това ми стана дори по-зле. Някак си трябваше да спечеля още няколко десетилетия достоен живот на Естел. Налагаше се да намеря демоничния кораб на Локи и да го окува, за да не изпепели още светове. Или поне не толкова много.

– Хей! – Алекс метна парче питка по мен. – Какво си увесил нос?

– Извинявай – опитах да изглеждам по-щастлив. Беше ми по-лесно да излекувам крака си със съсредоточаване. – Нямам търпение някой ден, когато извършим подвига си, да се запозная с Естел. И наистина оценявам, че вие двамата дойдохте в Бостън.

Пърси погледна Джак, който продължаваше да си бърбри с Въртоп.

– Съжалявам, че не мога да помогна повече. Морето е...

Той сви рамене.

– Непредвидимо.

– Поне Магнус се справи доста по-добре при второто падане – рече Алекс и изпъна крака. – Ако се стигне до най-лошото, мога да се превърна в делфин и да спася задника му.

– Можеш да се превръщаш в делфин? – усмихна се Пърси.

– Дете на Локи съм. Искаш ли да ти покажа?

– Не, вярвам ти – отвърна Пърси и се загледа в далечината. – Един приятел, казва се Франк, също умее да се превръща в разни животни. Делфини, златни рибки...

Потреперих, когато си представих Алекс Фиеро като гигантска розова рибка.

– Ще се справим. Имаме добър отбор.

– Това е важно – съгласи се Пърси – дори повече от уменията по корабоплаване.

Той изправи рамене и се намръщи.

– О, не – отдръпна се от него Анабет, – познавам този поглед. Имаш идея.

– Нещо, което татко ми каза. – Пърси се надигна и отиде до меча си, прекъсвайки забележителната история на Джак как е ушил великанска торба. Пърси взе Въртоп и започна да изучава острието ѝ.

– Хей, човек! – оплака се Джак. – Тъкмо ни тръгна приказката.

– Съжалявам, Джак – рече Пърси. Измъкна от джоба си капачката на химикалката и докосна върха на меча. Въртоп издрънча тихо и отново се превърна в химикалка.

– Веднъж с Посейдон си говорихме за оръжия. Той ми каза, че морските богове си приличат по едно – суетни са и не дават вълшебните си предмети.

– Всички богове са такива, не само морските – завъртя очи Анабет.

– Вярно е – каза Пърси, – но морските дори повече. Тритон спи с тропета си от раковина. Галатея прекарва по-голямата част от времето си, като чисти вълшебното си седло на морски кон. А татко изпитва ужас да не изгуби тризъбеца си.

Помислих си за едничката си среща с нордическа богиня на морето. Не мина добре. Ран обеща, че ако отново навляза във водите ѝ, ще ме убие. Но наистина бе вманиачена във вълшебните си мрежи и боклуците, дето оплиташе в тях.

Точно затова успях да я измамя, за да си взема меча.

– Казваш, че трябва да използваме собствените им предмети срещу тях – отгатнах аз.

– Точно така – отвърна Пърси, – а също и това, което каза за отбора. Понякога да съм син на морски бог, не е достатъчно, за да се спася, дори под водата. Веднъж с моя приятел Джейсън бяхме притеглени към дъното на Средиземно море от богиня на бурите. Кимополея или нещо такова. Бях безпомощен, но отървах кожата благодарение на Джейсън, който обеща да направи играчки и карти за игра с нея.

– Какво? – Алекс едва не се задави с фалафела си.

– Въпросът е – продължи Пърси, – че Джейсън не знаеше нищо за океана и въпреки това спаси живота ми. Беше доста унизително.

– Не ще и дума, като се има предвид, че никога не разправяш подробности за станалото – изсмя се Анабет.

Ушите на Пърси порозовяха като джинсите на Алекс.

– Както и да е. Може би гледаме това от неправилен ъгъл. Опитвах да те науча на оцеляване в морето. Но най-важното е да използваш онова, което имаш – отбора, ума си, вълшебните предмети на противника.

– Няма начин да го предвидиш – рекох.

– Точно така – каза Пърси, – ето това исках да кажа!

– Пърси – намръщи се Анабет, – значи казваш, че най-добрият план е да нямаш план. Като дете на Атина, не мога да се съглася.

– Аха – обади се Алекс, – пък и аз си харесвам идеята да се превръщам в морски бозайник.

– Само казвам, че най-силният герой на нашето поколение седи на тази маса и не говори за себе си – Пърси вдигна ръце и кимна към Анабет. – Нашата многознайка не може да вдига тежести, да диша под вода или да си говори с пегаси. Не лети и няма свръхсила. Обаче е много умна и добра в импровизациите. Това я прави смъртоносна. Няма значение дали е на земя, във вода, във въздуха или в Тартара. Магнус, цял уикенд тренираше с мен. Може би трябваше да се обучава при нея.

Сивите очи на Анабет бяха неразгадаеми.

– Това наистина беше мило – каза накрая тя, а после целуна Пърси по бузата.

От пристанището долетя дълбокият звук от отварящите се врати на складове. От двете страни на сградите долетяха гласове.

– Това е знак да се махаме – заявих аз. – Корабът току-що се върна от сухото пристанище и тази вечер го отварят отново за публиката.

– Мда – рече Алекс, – вълшебният прах няма да скрие присъствието ни, когато целият екипаж се качи на борда.

– Какъв прах? – вирна вежда Пърси. – Та дрехите ти са съвсем чисти.

– Не – изсумтя Алекс, – вълшебният прах е магията на илюзиите. Силата, която ни прикрива от обикновените смъртни.

– Хм – каза Пърси, – ние му викаме Мъглата.

Анабет опря кокалчетата на ръката си в главата на Пърси.

– Както и да му викаме, по-добре да побързаме. Помогни ми да почистя.

Стигнахме края на подвижното мостче точно когато пристигнаха първите моряци. Джак се рееше пред нас, като светеше с различни цветове и пееше с ужасен фалцет. Алекс се превърна в гепард, а после във вълк и фламинго. Беше прекрасно фламинго.

Моряците ни гледаха с празни погледи и ни сториха път, но никой не ни предизвика. Щом излязохме от пристанището, Джак отново се превърна в медальон. Падна в ръката ми и аз го закачих на врата си. Не бе в негов стил да млъква така внезапно. Предположих, че се сърди, задето сме прекъснали свалката с Въртоп.

Когато тръгнахме надолу по Пътя на Конституцията, Пърси се обърна към мен:

– Какво правехте там горе бе? Гепард, фламинго, пеещ меч? Да не би да искахте да ви видят?

– Не – отвърнах, – колкото повече магия правиш, толкова повече се объркват смъртните.

Бях доволен, че поне веднъж мога да го науча на нещо.

– Смъртните мозъци дават на късо и това ги кара да те заобиколят.

– Хм – поклати глава Анабет, – толкова години се криехме, а просто сме могли да бъдем себе си.

– Винаги трябва да бъдете себе си – рече Алекс и отново се превърна в човек, макар от косата му да стърчаха няколко пера от фламинго. – Трябва да се гордеем със странностите си, приятели.

– Позволи ме да те цитирам – каза Пърси.

– Настоявам.

Спряхме на ъгъла, където бе паркирана колата на Пърси. Стиснах ръката му и прегърнах силно Анабет.

Братовчедка ми ме стисна за раменете и се загледа в лицето ми. Сивите ѝ очи бяха пълни със загриженост.

– Грижи се за себе си, Магнус. Трябва да се върнеш цял и невредим. Това е заповед.

– Да, госпожо – обещах аз, – семейство Чейс държат на думата си. И един на друг.

– Каго стана дума – снижи глас тя, – беше ли вече там?

Отново се почувствах така, сякаш падам към смъртта си.

– Още не – призна, – но днес ще ида. Обещавам.

Видях как колата на Пърси и Анабет зави по Първо Авеню. Пърси пееше с „Лед Цепелин“ по радиото, а Анабет се смееше на ужасния му глас.

Алекс скръсти ръце.

– Ако тия двамата бяха по-сладки заедно, щяха да предизвикат ядрена експлозия от сладост и да унищожат Източното крайбрежие.

– Това ли е представата ти за комплимент? – попитах.

– Повече не мога.

Той ме погледна.

– Обеща на Анабет, че ще ходиш някъде. За какво става дума?

– Домът на вуйчо – усетих горчив вкус в устата, – трябва да свърша нещо там.

– Уф – рече Алекс, – мразя това място.

Седмици наред отлагах работата. Не исках да я върша сам. Но не исках да моля някой от другите си приятели – Самира, Хартстоун, Блицен и останалите от отбора на хотел „Валхала“ да дойдат с мен. Беше твърде болезнено, твърде лично. Алекс обаче бе идвал в имението „Чейс“ и преди. Компанията му не ме смущаваше. Изненадан, осъзнах, че

имам нужда от него.

– Хм – покашлях се аз, за да преглътна последния фа-лафел и вкуса на морска вода от устата си, – искаш ли да дойдеш с мен до едно зловещо имение, за да претърсим вещите на един мъртвец?

– Мислех, че никога няма да попиташ – грейна Алекс.

Излезли заглавия от Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

*Похитителят на мълнии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за Лабиринта
Последният олимпийец*

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

*Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадес
Кръвта на Олимп*

*Досиетата на героя
Дневниците на героя*

*Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън*

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

*Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея*

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСГАРД

*Мечът на лятото
Чукът на Тор*

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул